

C14 – WER2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

14 oktober 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID
EN TOERISME

Interpellatie van de heer Eddy Schuermans tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het afschaffen van de zogenaamde nepstatuten
Met redenen omklede moties

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 14 oktober 1999

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14 uur.*

Interpellatie van de heer Eddy Schuermans tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het afschaffen van de zogenaamde nepstatuten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Schuermans tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het afschaffen van de zogenaamde nepstatuten.

De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Op 13 juni werden in ons land verkiezingen gehouden en ongeveer een maand later werd de huidige Vlaamse regering geïnstalleerd. Een gevolg daarvan is dat het parlement en deze commissie vrij laat het debat over de tewerkstelling konden hernemen, maar ook dat wij ons voor onze kennis van de beleidsintenties en -verklaringen dienaangaande vooral moesten baseren op wat daaromtrent in de media werd verteld. Een echte dialoog, laat staan een confrontatie met de regering, is voor ons tot op heden nog niet mogelijk geweest.

Dit interpellatieverzoek is gebaseerd op verklaringen van minister Landuyt in het licht van zijn tewerkstellingsbevoegdheid. Ik denk daarbij vooral aan zijn belofte tot afschaffing van de nepstatuten. Het is uiteraard niet onze bedoeling aan elke verklaring van een minister een interpellatie te koppelen. Zoiets zou de agenda al te sterk overladen. Toch stonden we erop om aangaande deze specifieke verklaring met betrekking tot de nepstatuten een interpellatieverzoek in te dienen omdat we het sterke vermoeden hebben dat deze uitspraak minder doordacht is uitgesproken dan in eerste instantie uit de persartikelen zou kunnen blijken. Op het terrein hebben we immers zelf kunnen aanvoelen

dat nu heel wat onrust leeft bij de circa 55.000 mensen die als DAC'ers, gesco's of via andere nepstatuten zijn tewerkgesteld. Zij vragen zich bijvoorbeeld af of het werkelijk waar is dat de DAC'ers tegen uiterlijk september 2000 in het kader van een reguliere en volwaardige arbeidsovereenkomst tewerkgesteld zullen worden en daarvoor een volwaardig loon zullen ontvangen.

We voelen op het terrein ook een zeker scepticisme aan bij mensen die vrezen, op grond van zijn verklaringen, niet in het actieterrein van de minister te worden opgenomen. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de mensen die niet in de welzijnssector zijn tewerkgesteld. Zij vrezen dat de omzetting van DAC-tewerkstelling naar reguliere arbeidsplaatsen de tewerkstelling in de andere sectoren op de heling zal zetten. We kunnen dus niet aanvaarden dat de minister met zijn verklaringen een dergelijke onrust en onzekerheid teweegbrengt bij 55.000 Vlaamse gezinnen.

We hebben van de minister begrepen dat in een eerste jaar aan 10.000 DAC'ers een reguliere en volwaardige job zou worden aangeboden. Om dat mogelijk te maken zou de minister bereid zijn 6,5 miljard frank uit zijn begroting over te hevelen naar Welzijn en, voor een klein deel, naar Cultuur. Dit bedrag komt inderdaad overeen met de budgettaire kost 1998 van het DAC. De overdracht van dit bedrag naar het budget Welzijn betekent echter dat andere mensen in andere sectoren, bijvoorbeeld de culturele, hun betrekking verliezen. Wie enige ervaring heeft met het tewerkstellingsbeleid en met die projecten in het bijzonder, weet dat de verdeling binnen een bepaalde sector niet altijd op echt objectieve gronden is gebeurd. Er werd nooit een regionale verdeelsleutel gehanteerd, noch een verdeelsleutel naar het type VZW. Het gevolg daarvan was een grote concentratie in bepaalde domeinen of in een bepaalde regio. Indien men deze regularisatie zo zou doorvoeren, zou men een bestendig karakter geven aan bestaande ongelijk-

Schuermans

heden of aan situaties die zich thans voordoen en die dus ook in de reguliere sector een bestendig karakter zouden krijgen, waarbij elke objectieve norm afwezig zou blijven.

Er zijn voorgangers van minister Landuyt – en ik verwijs concreet naar de heren Peeters en Kelchtermans – die in het verleden pogingen hebben ondernomen om een vergelijkbare operatie op te zetten, maar die daar niet in geslaagd zijn om de eenvoudige reden dat daartoe geen akkoord kon worden bereikt met de federale regering. De financiering van zo een operatie gebeurt immers op basis van de trekkingsrechten ten aanzien van de federale schatkist. Bovendien is er ook het belangrijke punt van vrijstelling van socialezekerheidsbijdragen, eveneens een materie waarvoor de federale overheid eerst haar akkoord moet geven. Gebeurt dit niet, dan heeft het geen enkele zin dit debat op te starten en tienduizenden Vlaamse gezinnen valse hoop te geven. Concreet zou ik u dus willen vragen of er dienaangaande reeds een akkoord bestaat tussen de federale overheid en de regionale regeringen ?

Mijn derde vraag heeft betrekking op de financiële gevolgen die de omzetting van de DAC- en Gesco-tewerkstelling naar reguliere tewerkstelling voor de werkgevers heeft, een omzetting waarvan de CVP voorstander is. Die omzetting zal immers bijzonder zware financiële gevolgen hebben voor de VZW's en de lokale besturen die thans als werkgevers van die mensen optreden. Hoe denkt de minister, in de veronderstelling dat hij zijn intentie kan waarmaken, die werkgevers te compenseren ? Ik denk daarbij in de eerste plaats aan het DAC omdat die werkgevers momenteel geen patronale kosten moeten torsen. Met betrekking tot de lokale besturen moet ik u dan ook vragen wat daarin de toekomstige rol zal zijn van het Gemeentefonds.

Men moet ook oog hebben voor de situatie van de betrokkenen zelf. Indien men erin zou slagen arbeidsplaatsen uit de tewerkstellingsprogramma's om te zetten in reguliere tewerkstelling, zet men wel arbeidsplaatsen om, maar dit betekent daarom nog niet noodzakelijk dat men de betrokken werknemers in het nieuwe, verbeterde statuut kan plaatsen. Dit geldt zowel voor lokale besturen als voor VZW's. Die worden in heel wat gevallen geconfronteerd met procedures op basis waarvan mensen in dienst worden genomen. Daardoor worden de betrokken werknemers niet steeds of vanzelfsprekend met de betreffende arbeidsplaatsen in het nieuwe systeem opgenomen. Zij moeten dus

samen met andere gegadigden hun kans voor de opengestelde betrekkingen wagen. Concreet betekent dit dus dat mensen die reeds meer dan tien jaar hun job uitoefenen, door de verbetering van hun statuut plotseling hun job kunnen verliezen. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat dit uw bedoeling is.

Tot daar, mijnheer de voorzitter, onze bekommernissen met betrekking tot de aankondiging van de minister om op zeer korte termijn in een eerste fase, zeker wat het DAC-statuuut betreft, 10.000 personen in een ander statuut te brengen. Er was aangekondigd dat dit op de besprekingsagenda van de Vlaamse regering zou worden geplaatst voor 21 september. Mijnheer de minister, u hebt ons vorige week gezegd dat dit morgen zou gebeuren. U hebt dus een kleine maand vertraging, maar dat zal het verschil niet uitmaken. Deze discussie loopt al heel lang. Die maand vertraging is echter toch niet onbelangrijk omdat u de lat zeer hoog hebt gelegd door te zeggen dat u tegen september 2000 reeds 10.000 mensen in een ander statuut zult hebben geplaatst. Dat is zeer ambitieus. Ik hoop dat u met die ambitie ook onze concrete zorgen kunt wegnemen.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit probleem is niet nieuw. We hebben in de vorige commissie onder voorzitterschap van de heer Voorhamme en bij elke begroting met de regelmaat van een klok gedebatteerd over dit behoorlijk omvangrijke probleem. Het is ook opgenomen in het regeerprogramma. Onder de titel werkgelegenheidsprogramma's lees ik daarin een zin, waarachter ik stevast kan staan : 'Het is noodzakelijk om de bestaande werkgelegenheidsprogramma's te onderzoeken op hun doelmatigheid. Structurele arbeidsplaatsen moeten worden omgezet in de reguliere werkgelegenheid. De eigenlijke werkgelegenheidsprogramma's moeten gelden voor tijdelijke werkgelegenheid met het oog op doorstroming van laaggeschoolde langdurig werklozen naar reguliere werkgelegenheid.' Dit blijf ik voor 100 percent onderschrijven. Ik denk dat elk weldenkend mens in deze commissie die deze problematiek kent niet anders kan dan zeggen : laten we dit zo snel mogelijk organiseren.

De vraag is alleen hoe dit moet worden georganiseerd, want het is een behoorlijk complex probleem. Niet alleen omwille van het feit dat er verschillende systemen – DAC, gesco en andere – of verschillende sectoren – waaronder Welzijn en Cultuur – bij betrokken zijn, maar ook omwille van de

Stassen

verschillende niveaus. Er zijn ook heel wat mensen bij de gemeenten tewerkgesteld. Om het nog ingewikkelder te maken, is er op de koop toe een behoorlijk federaal probleem : de trekkingsrechten als individuele rugzak. Die rugzak kan dan niet worden gebruikt als beleidsruimte, want dat zou voor een deel een oneigenlijk gebruik kunnen betekenen van socialezekerheidsgelden, als men het in het licht van de oude logica bekijkt. Het is dus een individuele rugzak en geen beleidsrugzak die naar de gewesten overgaat.

Het probleem sleept al te lang aan. We moeten dit dossier dan ook in zijn historische context durven te bekijken. De systemen zijn in het leven geroepen op een ogenblik dat de werkloosheid zeer hoog was. Iedere minister werkte toen eigen systemen uit, maar daarover spreek ik me nu niet uit. Men kan daar mild tegenover staan in het licht van de sociale context van toen, maar men kan zich dienaangaande ook hard opstellen als men bekijkt hoe die projecten links en rechts zijn rondgedeeld. Tijdens de vorige zittingsperiode besteedde ik ooit heel wat tijd aan het op een rijtje zetten van al die systemen, maar ik kwam toen al gauw tot de vaststelling dat daar nauwelijks zicht op te krijgen was. Zelfs met de moderne informaticamiddelen van nu is er nergens een knop te vinden waarvan het indrukken een overzichtelijke analyse geeft van de bestaande systemen of projecten. Er bestaat ook geen overzicht op grond waarvan bepaald kan worden waarom bepaalde organisaties of VZW's zoveel mensen hebben gekregen, terwijl andere het met veel minder moesten stellen. Ik heb toen een poging ondernomen – iets waar ik echter niet in gelukt ben – om een kaart op te maken van de verdeling van de toenmalige beleidsverantwoordelijken en hun kabinetten. De systemen die daarbij aan de oppervlakte zijn gekomen, tartten elke verbeelding. De CVP, die, zoals geweten, duidelijk de scepter zwaait in de welzijnssector, draagt daar een grote verantwoordelijkheid in en zou dus nu beter een toontje lager zingen. Het is die erfenis die wij nu moeten oplossen.

Daarbij komt nog dat die onduidelijke verdeling tot parallelle systemen heeft geleid. Als voorbeeld neem ik de welzijnssector die ik vrij goed ken. Men kan zich afvragen waarom een bepaalde VZW zoveel DAC'ers of gesco's toebedeeld heeft gekregen, terwijl een vergelijkbare organisatie met een vergelijkbare doelstelling of doelgroep die niet heeft gekregen. Soms bleek de woonplaats van de bevoegde minister daar niet vreemd aan te zijn. Als het tot een regularisatie komt, zullen we er nauw-

lettend op moeten toezien waarom de ene wel en de andere niet in aanmerking komt. We moeten bij de regularisatie dus goed nagaan of de toekenning nog verantwoord is, alsook de manier waarop de verdeling moet gebeuren.

In die zin ben ik bereid voor 100 percent te onderschrijven wat de minister vooropstelt, maar dan moet wel de complexiteit op grond van het federale probleem worden benadrukt, net zoals ook het financiële knelpunt en het probleem van de onrechtvaardigheid die daar eventueel mee zou kunnen worden bestendigd. Dit debat zal dus nog hier, maar ook in de commissie voor Welzijn of misschien nog in andere commissies verder moeten worden gevoerd.

Het is niet mijn taak om mensen van andere partijen de les te spellen, maar voor één keer zal ik dit toch doen. Het moet mij immers van het hart dat het niet gepast is hier zaken zo scherp en misleidend te uiten als jullie daar door jullie zware erfenis uit het verleden zelf toe hebben bijgedragen.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, als minister Landuyt erin slaagt dit op te lossen, zal hij waarschijnlijk zijn naam hebben verbonden aan deze kabinetsperiode. Het zou een zeer belangrijke oplossing zijn. Dan heb ik het niet eens over de DAC's en Welzijn : die zaken kunnen nog geregeld worden, om het zo maar uit te drukken. Maar ik heb het wel over de ongerustheid die er heerst bij de lokale besturen : bij de gemeentebesturen en de steden. Daar is er sprake van een statutair kader en een GESCO-kader. Hierbij stelt men vast dat het personeelsstatuut zeer nauwgezet moet worden gevolgd, met een duidelijk omschreven vakbonds-overleg en waarbij een aantal mensen – niet de geringsten – examens hebben afgelegd. Anderzijds zijn er de gesco's. We moeten het niet onder stoelen of banken steken : in het algemeen zijn dat laaggeschoolden. Indien men deze mensen wil gelijkberechtigten met het statutaire personeel, dan zullen ze worden geconfronteerd met dezelfde examens. Natuurlijk staan ikzelf en de SP-fractie volledig achter de pogingen van de minister. Als hij er ook in slaagt het nodige geld te doen vloeien naar de gemeenten, dan zijn reeds twee van de drie problemen geregeld. Het derde probleem is echter de vrees van de gesco's dat ze uit de boot zullen vallen. Er moet over worden gewaakt dat de genomen maatregelen geen boemerang worden voor hen. Daarvoor wil ik de minister waarschuwen. Voor het overige kan hij echter rekenen op de volledige medewerking van onze fractie als hij hieraan wil werken.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, zoals de vorige sprekers aangaven, is dit een zeer gevoelig probleem. Het gaat over een groot aantal mensen : in totaal bevinden zich ongeveer 50.882 personen in een nepstatuut. Dan heb ik het niet alleen over de DAC-statuten.

De heer Maes merkt terecht op dat het om een zeer groot probleem gaat. Mijns inziens is het gewenst dat men een aantal statuten afschaft en dat men naar een normaal systeem evolueert. Men heeft immers veel te lang het crisissysteem willen behouden. Maar dan rijst de vraag hoe men die mensen opnieuw gaat integreren. Als sommigen dan geïnteresseerd zijn in bepaalde functies, is er sprake van een rechtvaardigheidsprobleem. Men kan een aantal mensen die opgenomen zijn in een DAC- of gesco-statuut immers zomaar niet de facto regulariseren in een openbare functie. Andere kandidaten die aanspraak maken op een bepaalde functie zouden zo immers worden gediscrimineerd. Dit is dus een zeer gevoelige operatie, waarbij ik de minister veel succes wens, maar dat er problematische aspecten aan zijn gekoppeld, staat vast.

Mijnheer de minister, verder had ik nog een specifieke vraag over u en uw plan : wat met die trekingsrechtenproblematiek ? Deze is niet onbelangrijk voor Vlaanderen, want wij krijgen immers een totaalbedrag van ongeveer 6 miljard frank van de federale overheid om die statuten te financieren. Mocht men erin slagen die statuten te regulariseren, heeft dat tot gevolg dat Vlaanderen die trekingsrechten verliest ? Dat zou dan een niet onbelangrijk probleem vormen : indien dit niet op een andere manier kan worden gefinancierd, zal de Vlaamse begroting voor Welzijn zo immers 6 miljard frank minder krijgen. Binnen het plan dat u wilt opstellen, zal men met de federale overheid moeten bespreken hoe dat verlies kan worden vermeden. Normaal zouden die trekingsrechten in 2000 stilaan moeten verdwijnen, maar momenteel bestaan die nog steeds.

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : De minister stelde terecht dat dit probleem vrij snel moet worden aangepakt. Ik heb maar één grote vraag, namelijk over de noodzaak een werkbaar akkoord af te sluiten met de federale overheid. Voor het overige deel ik natuurlijk de bekommernis van de andere leden, maar toch vind ik het enigszins een vreemde

wijze van redeneren. Gedurende vier jaar hebben wij viermaal na elkaar namens het parlement gezegd dat deze regularisering moest gebeuren, en dat volgens de principes die nu in het regeerakkoord staan. Op één fractie na hebben we zelfs in consensus eens een tekst goedgekeurd, waarin stond dat dit moest gebeuren. Op dat ogenblik moeten we hebben geweten welke problemen daarmee samenhangen, namelijk de problemen die we nu allemaal opnieuw aankaarten.

Dat vind ik wat vreemd. Ik ga ervan uit dat, eens er terzake voorstellen op tafel liggen, we nog geregeld de gelegenheid zullen hebben om op deze kwestie terug te komen, in al haar verschillende facetten. Dit zal immers niet in één totaalbenadering kunnen worden afgehandeld. Er is immers sprake van totaal uiteenlopende aspecten : zo verschillen de aspecten van de VZW's van deze van de lokale besturen, enzovoort. Ik zou niet graag zien dat dit één grote mengelmoes wordt. De vorige jaren kon dit standpunt van het parlement, dat trouwens werd gedeeld door de sociale partners, steeds op instemming rekenen van de betrokken ministers. Maar blijkbaar zijn het Vlaamse en het federale niveau er tijdens de vorige kabinetsperiode niet in geslaagd om een bevredigende overeenkomst te bereiken, zodat dit kon worden geregeld. Ooit was er sprake van een principeakkoord, maar dat is nooit omgezet in een uitvoeringsakkoord. Daarover gaat mijn vraag. Het lijkt me belangrijk dat we op de eerste plaats in dit aspect groen licht krijgen, en dat we dit vervolgens op een serene manier stap voor stap kunnen behandelen. Uiteindelijk zijn we het allemaal eens over de grote principes die moeten worden gehanteerd.

De voorzitter : Alvorens het woord te geven aan de minister wil ik nog wat zeggen. Dit zal een vrij boeiend debat worden. Het is goed dat dit bij het begin van een zittingsperiode plaatsvindt, want het is inderdaad een vrij complexe materie. Ook wil ik de aandacht vestigen van de leden op twee begrippen die bij het publiek vrij vreemd overkomen : het begrip 'nep' en het begrip 'volwaardige arbeid'. Het gaat inderdaad om volwaardige arbeid, die sommigen al 25 jaar verrichten. Het nepkarakter hangt in feite samen met de situatie van de jaren zeventig en tachtig, toen het statuut-Camus van 1935 nog gold. Toen was de absolute vastheid van betrekking een conditio sine qua non in de besprekingen in de BOC's met de overheid en de syndicaten. Men is dan geëvolueerd naar een nieuw statuut, waar die absolute vastheid van betrekking niet meer bestond. Wat men in de jaren zeventig nep noemde, is nu veel minder nep geworden, want steeds meer statuten, ook van overheidswege, wor-

Voorzitter

den onderworpen aan het gewone arbeidsrechtelijke statuut, waarvoor de arbeidsrechtbank bevoegd is.

Het gaat hier natuurlijk over gesco's, over DAC'ers en BTK'ers. Zoals diverse leden zeiden : er is een enorm verschil tussen de benadering van het probleem bij de VZW's in de privaatrechtelijke sector enerzijds en de publiekrechtelijke sector, vooral dan de lagere besturen anderzijds. Bij die laatsten heeft, door de jaren heen, de absolute noodzaak om zaken in te stellen op basis van maatschappelijke noden geleid tot een systeem waarbij er in de gemeenten bijvoorbeeld twee soorten statuut zijn : het statuut van de statutairen en dat van de gesco's. In de meeste gemeenten organiseert men zelfs examens om gesco's aan te werven. Het nepkarakter is er in feite af. Maar zoals de meeste leden vind ik dat we moeten evolueren naar een statuut waarbij iedereen over dezelfde kam kan worden geschoren.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, in elk geval dank ik u voor de groeiende consensus in verband met deze problematiek. Uit de interpellatie bleek dat niet helemaal duidelijk, maar ik noteer dat ook de CVP volledig voorstander is van wat op dat punt in het regeerakkoord staat. Ik kijk uit naar een boeiende samenwerking wat dit punt betreft.

Ere wie ere toekomt : wat ik doe is eigenlijk de draad opnieuw opnemen, waar deze in maart 1995 is blijven liggen. Toen is er dat technische protocol geweest tussen minister Smet en mijn voorganger, minister Peeters. Tussen maart 1995 en nu is er op het politieke niveau evenwel niets meer gebeurd. We hebben veel tijd verloren omdat de zaak nooit officieel op de interministeriële agenda werd geplaatst door voormalig minister Kelchtermans. Hij en federaal minister Smet zijn bijgevolg nooit dieper op het probleem ingegaan. Wel heeft de administratie reeds de nodige screenings van de DAC's verricht. Het zoekwerk van de heer Stassen zou nu al iets makkelijker verlopen dan vroeger.

Mijnheer Schuermans, u gebruikt de term tewerkstelling, maar u zult merken dat ik het in de toekomst zoveel mogelijk over werkgelegenheid zal hebben. De crisisperiode van 1973 tot nu noodzaakte ons om tewerkstellingsprogramma's aan te moedigen. Op Vlaams niveau heerst nu de overtuiging dat de arbeidsmarkt beter moet worden gere-

geld door vraag en aanbod beter op elkaar af te stemmen. Als men een nieuw werkgelegenheidsbeleid wil voeren, dan is er nood aan een tabula rasa. De tewerkstellingsprogramma's moeten bijgevolg worden beëindigd. Dat kan slechts op een rechtvaardige wijze als de statuten worden geregulariseerd. De weg zal moeilijk begaanbaar zijn, maar ik begrijp dat iedereen staat te trappelen om mij te helpen.

Voormalig minister Peeters was erin geslaagd om een soort protocol af te sluiten met de federale bevoegde minister. De trekkingsrechten konden daardoor via een wijziging aan de financieringswet worden omgezet in een vorm van subsidies aan de gemeenschappen en gewesten. Ik zal ervoor zorgen dat de afschaffing van de nepstatuten op de agenda wordt geplaatst van de eerste officiële conferentie met de federale regering. Ondertussen doe ik natuurlijk op informele wijze het nodige om de goodwill die bestaat, te versterken. Op het federale niveau is er immers een tendens merkbaar : men heeft meer oog voor de verschillen tussen de gewesten en de tussen gemeenschappen. Dat maakt het debat een heel stuk makkelijker.

Ik hoop dat ook de vrienden van de CVP blij zijn dat de zaak niet langer is geblokkeerd, en dat er geen spelletjes zullen worden gespeeld op de rug van de 55.000 mensen die al jaren proberen om van hun nepstatuut af te raken. Die mensen verdienen immers een heel stuk minder dan hun collega's met een gewoon statuut.

Mijn werkwijze verschilt een beetje van die van de vorige regering. Morgen zal ik mijn collega-ministers voorstellen om op Vlaams niveau de tewerkstellingsprogramma's door te schuiven naar de bevoegde ministers. De kranten hadden het enkel over de minister van Welzijn, maar ik heb het natuurlijk over alle ministers die met dergelijke tewerkstellingsprogramma te maken hebben. Ook de nodige budgetten zullen worden doorgeschoven. Ik heb wel één voorwaarde : het moet over een blijvende tewerkstelling gaan. Ik schaf bijgevolg geen banen af, ik zorg er enkel voor dat de nepstatuten worden omgezet in reguliere statuten. De mensen die al tientallen jaren met een nepstatuut werken, beschikken over de nodige ervaring en kunnen hun job aan.

We zouden erin moeten slagen de regularisatie van de DAC'ers in één jaar te regelen. Op technisch vlak is immers reeds veel voorbereid. Voor de ministers zal iets veranderen. Elke bevoegde minister zal een veel beter zicht krijgen op de werkgelegenheidsprogramma's die onder zijn of haar bevoegd-

Landuyt

heid ressorteren. Nu overlappen de programma's elkaar. We kunnen alles op voorhand in rekening brengen waardoor een eventuele scheefgroei sneller wordt opgemerkt en verholpen. Bij deze stap kan het federale niveau ons niet blokkeren.

De gesco's vormen een moeilijker taak. Uit onze werkwijze voor de DAC's kunnen we heel wat ervaring opdoen. De wil om ook dit moeilijke probleem aan te pakken, bestaat in elk geval. Ik herhaal dat ik morgen zal voorstellen het DAC-verhaal af te ronden en daarvoor een strikte timing af te spreken. Ik zal ook vragen om reeds voorbereidingen te treffen voor het regulariseren van de gesco's.

De regularisatie van de DAC's kan inderdaad een meerkost tot gevolg hebben. In 1993 hebben de sociale partners en de regering echter reeds duidelijk afgesproken dat de meerkost door de Vlaamse regering zal worden gedragen. De meerkost van de regularisatie van de gesco's zal worden besproken tijdens de discussie met de gemeenten.

Ik herhaal dat ik de programma's pas loslaat, als ik de garantie heb dat de jobs behouden blijven. De resterende tewerkstellingsprojecten blijven enkel bestaan voor situaties waarin ze echt nodig zijn. Ooit was het de bedoeling om via de projecten te ontdekken waar nieuwe werkgelegenheid kon worden gecreëerd. Ondertussen zijn die statuten uitgegroeid tot regulier werk met vaste lonen.

Mijnheer Schuermans, ik hoop dat ik de vier onderdelen van uw vraag heb beantwoord. Ik neem afstand van de misverstanden die u doelbewust in uw vraag hebt opgenomen. Het is uiteraard niet de bedoeling om de mensen die nu die job uitoefenen, eerst naar huis te sturen en hen vervolgens te selecteren of te aanvaarden.

Het is in elk geval de bedoeling de tewerkstelling te behouden en dat moet ten aanzien van het publiek worden beklemtoond. Ik ben pas bereid afstand te doen van een deel van mijn bevoegdheden en van mijn budget als ik in ruil de garantie krijg dat daardoor vaste jobs kunnen worden gecreëerd.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Ik dank de minister voor zijn antwoord, althans voor het informatieve deel ervan. Maar ik laat de intentieprocessen die hij aan het einde van zijn antwoord koppelt en

waarin hij ons van misleiding en weinig goede wil beschuldigt, voor zijn rekening.

Ikzelf en vele collega's om deze tafel stellen op het terrein vast dat de minister er wel degelijk in geslaagd is daar ongerustheid te creëren. Niet wij zijn het die op 14 september al die artikels in de pers hebben laten publiceren. Zo ver reikt onze invloed niet. Iedereen heeft uw verklaringen kunnen lezen en zowel de betrokken werknemers als de respectieve werkgevers hebben daarvan reeds de eigen rekening gemaakt. Het is dus niet de CVP die onrust heeft gestookt. We willen enkel duidelijkheid scheppen met betrekking tot de gratuite verklaringen die u in het interludium tussen de verkiezingen en de eerste parlementaire debatten hebt gedaan.

Ik wil ook benadrukken dat wij niet van plan zijn om elke commissievergadering aan te grijpen om de verdediging van het verleden op ons te nemen. Wij zijn loyaal tegenover het verleden en rekenen op dezelfde loyaliteit vanwege onze coalitiepartners van toen. Op dat vlak blijken we echter bedreven uit te komen en dat is betreurenswaardig.

Het moet mij ook van het hart dat de administratie reeds in het verleden de opdracht heeft gekregen een en ander voor te bereiden. Ik stel dienaangaande vast dat de heer Stassen vandaag wel – in tegenstelling tot het verleden – een beroep zou kunnen doen op het overzicht van de projecten die in het verleden werden goedgekeurd. Toch moet ik opmerken dat geen enkele CVP-minister ooit een DAC-project heeft toegewezen. Als u nu met verwijten aan komt dragen over zaken uit het verleden, dan moet ik u wel verzoeken correct te zijn. Het zijn andere ministers geweest van andere partijen die grote en gewaardeerde inspanningen hebben geleverd om DAC-tewerkstelling te creëren, een tewerkstelling die onder christen-democratische ministers werd omgezet in GESCO-tewerkstelling. Dit is dus net het omgekeerde van wat u hebt aangegeven en van uw verwijt alsof we op niet-objectieve basis omgesprongen zouden zijn met DAC-projecten.

Ik stel ook vast dat de minister zijn verklaringen heeft gelanceerd zonder goedkeuring van de regering waarvan hij deel uitmaakt en – wat nog erger is – zonder enige instemming van de federale overheid. Zonder die instemmingen zijn die verklaringen gedoemd dode letter te blijven. Zonder goedkeuring van uw federale collega's van Tewerkstelling en Begroting kunt u uw plannen opbergen.

In de vorige regeerperiode is dit niet opnieuw geagendeerd om de eenvoudige reden dat er met mi-

Schuermans

nister Smet al een akkoord tot stand gekomen was in de voorlaatste regeerperiode. Dit diende dus niet hernieuwd te worden door de opvolging van de heer Peeters. Men heeft gewoon dezelfde logica doorgezet, maar we betreuren wel dat dit niet heeft geleid tot resultaten tot op het niveau waarop we het graag hadden gezien, dus tot andere tewerkstelling dan in de zogenaamde nepstatuten.

U kunt ons moeilijk van spelletjes en misleiding beschuldigen, vermits u het bent die aan 50.000 mensen aankondigde dat ze morgen een betere betrekking zullen hebben zonder dat u daartoe ook maar enige politieke aanzet hebt gekregen.

Dergelijke verklaringen zijn dus voorbarig en misleidend. Vandaar de motie die we bij deze aankondigen.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Als er al ongerustheid heerst, dan betreur ik dat die door de heer Schuermans enkel nog wordt vergroot.

In de vorige zittingsperiode heb ik het gebrek aan een goede politieke verhouding tussen de ministers Smet en Kelchtermans herhaaldelijk in de commissie aangeklaagd. Die ongelukkige verhouding werd trouwens door minister Kelchtermans zelf toegegeven. Als ik me niet vergis, gebeurde dat naar aanleiding van de bespreking van de begroting 1998. Hij heeft toen een zin uitgesproken die helaas niet in het verslag is opgenomen, maar die het beleid van minister Smet eigenlijk kelderde. Het ging toen onder meer over de PWA's. De onwelvoeglijke manier waarop tussen die kabinetten werd gedebatteerd, grensde soms aan het onvoorstelbare en dit liet zijn sporen na op het terrein : sporen in de vorm van het uitblijven van resultaten. Het enige wat er op het einde van die zittingsperiode doorgekomen is, zijn de fameuze WEP's en de rugzakoperatie die daar het gevolg van was.

Het enige waar ik me in dit dossier op dit ogenblik wel zorgen over maak, zijn de financiële consequenties van dit verhaal. We moeten die rustig bekijken teneinde deze engagementen te kunnen financieren.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik onthoud enkel het goede, namelijk het feit dat iedereen hoopt dat dit verwezenlijkt wordt. Ik aanvaard niet dat men in dit verband spelletjes speelt. We moeten de mensen geruststellen, niet opstoken.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Ook in het antwoord van de minister is de ondertoon dat we ongerustheid zouden zaaien. Ik kan enkel herhalen dat niet wij aan de basis liggen van wat in de pers werd gelanceerd. Na het antwoord van vandaag zullen nog meer mensen – zowel werknemers als werkgevers – zich vragen stellen bij wat dit voor hen zal betekenen.

We zullen dit dossier op de voet volgen. U zult in ons een partner vinden voor wat de omzetting betreft, maar dan enkel op basis van een stevig gefundeerd dossier en met de instemming van de federale overheid. Zijn die elementen niet voorhanden, dan zijn we hier een zinloze hersengymnastiek aan het uitvoeren waar niemand beter van wordt.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Schuermans en door de heer Stassen c.s. werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 14.50 uur.*